

Balada pro chtíč

Michaela Malá

*Sličná panna ve světnici, celé noci
sama jen,
ničeho však nemá málo, možná
lásky, smutek ten.*

*Panna tkajíc novou vlečku,
vzpomíná si na matičku,
vzpomíná i na milého,
na hochu tak rozmilého.
Zbyly po něm kosti jen
A jí život – bolest, sten.*

*Panna slzy horké roní,
padají jí do klína,
co tu náhle silně voní,
stiskne křížek – snad síra?*

*Z kamen hustý oblak kouří,
černé drápy chtějí ven,
panna zraky své jen mhouří,
ach, snad je to pouhý sen!*

*Domem duní hrubý hlas,
zhrozil by se každý z vás.
„Panno krásná, panno smělá,
na ženicha 's zapomněla!
Otevři ta kamna trošku,
jsem tu jenom na otočku!“*

*Panna -děs -se zhrozila,
kdo ji tu teď proklíná?
Však cosi táhne jí tam hlíž*

*klekne si ke kamnům níž.
Vidí hochu – kol se dívat,
švarný je to mládenec,
rudá kůže smí s ohněm splývat...
popadla hned růženec.*

*„Dáble hrozný, zmiz z těch ka-
men,
necht' vyhasne již tvůj plamen,
byť chtíč, pane, ve mně vře,
jiná ti snad otevře!“*

*Sličná panna ve světnici - do ohně
si přikládá,
sama sobě nalhává si – nevšimla
sis – nedověřelas kamna.
Dům se hustým dýmem plní,
dívka dme se touhou.
„Panno krásná, panno smělá,
na ženicha 's zapomněla!
Otevři ta kamna víc,
necht' ti mohu vyjít vstříc!“*

*Panna slzy polyká,
vášní se tu zalyká:
„Dáble hrozný, zmiz z těch ka-
men,
necht' vyhasne již tvůj plamen,
byť chtíč, pane, ve mně vře,
jiná ti snad otevře!“*

*Sličná panna ve světnici stele čisté
peřiny,
lehký úsměv má na líci počítajíc
vteřiny.
Žár, dým, síra, hrubý hlas,
všechno je tu opět zas.*

*„Panno krásná, panno smělá,
na ženicha 's zapomněla!
Otevři ta kamna už,
já jsem teprv pravý muž!“*

*Panně došla dobrá vůle,
jak rozumu by měla půle,
běží, kamna otevře,
líbí se jí, co uzře.*

*Sám velký pán podsvětí,
drží pannu v objetí.
Je to tady, nahá kůže,
panně už nic nepomůže.
Však dábel jí v zápětí,
zatáhne do podsvětí.
Za Boha zradu dodnes trpí,
trestem horším než-li smrtí,
a i když ten čas letí,
rodí mrtvé děti.*